

Sygn. akt X GC 940/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w S. kwotę 12 382,70 zł (dwanaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt dwa złote 70/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 29 listopada 2014 roku;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 572,00 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 940/15

UZASADNIENIE

W dniu 4 maja 2015 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 12 382,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 29 listopada 2014 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu wskazała, że pozwana nabyła u powódki towary o łącznej wartości dochodzonej pozvem, pomimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała należności, a skierowane do niej wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

W dniu 20 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając roszczenie powódki w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie pozwana przedmiotowy nakaz zapłaty zaskarżyła w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu zakwestionowała, aby strony postępowania zawarły umowę, co czyni żądanie powódki bezzasadnym.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 roku Sad Rejonowy Lublin – Zachód przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

W dalszym piśmie procesowym powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zakupiła u powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., w ramach prowadzonej współpracy, towar z jej asortymentu, którego jakości i ilości nigdy nie kwestionowała. W związku z powyższym powódka wystawiła pozwanej m.in. w dniu 7 listopada 2014 roku następujące faktury VAT: nr (...) na kwotę 6 908,61 zł, nr (...) na kwotę 826,51 zł, nr (...) na kwotę 469,27 zł, nr (...) na kwotę 318,57 oraz nr (...) na kwotę 3 859,74 zł, płatne do dnia 28 listopada 2015 roku. Przyjęcie w/w faktur VAT, za wyjątkiem faktury VAT nr (...), pokwitował reprezentant pozwanej J. Ł.. Pomimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała należności ujętych w w/w fakturach VAT.

Dowód:

- faktura VAT (...), k. 21,76
- faktura VAT nr (...), k. 22, 75
- faktura VAT nr (...), k. 23, 74,
- faktura VAT nr (...), k. 24, 73,
- faktura VAT nr (...), k. 25, k. 72,
- wzór podpisu J. Ł., k. 91,
- przesłuchanie reprezentanta powódki R. N., k. 93-94

Pismem z dnia 8 stycznia 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 85 981,41 zł, obejmującej także nieuregulowane należności wynikające z w/w faktur VAT. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Dowód:

- Wezwanie do zapłaty wraz stanem należności i z potwierdzeniem nadania k. 26-29.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Powódka zasadności dochodzonego roszczenia upatrywała w treści art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwana natomiast, kwestionując żądanie pozwu, zaprzeczyła, ażeby stronu niniejszego postępowania zawarły jakąkolwiek umowę, na podstawie której powódka byłaby uprawniona do dochodzenia niniejszego roszczenia.

Stanowisko pozwanej nie poparte żadnymi środkami dowodowymi, w świetle zaferowanego przez stronę powodową materiału dowodowego, nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obciążeniu strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a

z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 293/07). Sąd powinien przyjąć zatem za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący. Z kolei reguły procesowej zawartej w art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Oczywistym było zatem, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności przemawiających za istnieniem oraz wysokością zgłoszonego roszczenia, któremu to obowiązkowi powódka – w ocenie Sądu – sprostała. Powódka przedłożyła bowiem dokumenty w postaci zaakceptowanych przez reprezentanta pozwanej faktur VAT, którego autentyczność podpisu została potwierdzona złożonym na rozprawie odpisem wzoru podpisu z akt rejestrowych pozwanej, a które to dokumenty niewątpliwie wskazują, że wbrew twierdzeniom pozwanej strony wielokrotnie zawierały umowę sprzedaży, tym bardziej, że z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury, które to często zastępują sporządzanie umów na piśmie.

Niezależnie od powyższego Sąd zwrócił także uwagę, że przepisy prawa nie uzależniają prawidłowości wystawienia faktury VAT od opatrzenia jej podpisem dłużnika. Wskazać bowiem należy, że umieszczenie podpisu na fakturze może być jednym z wyrazów jej akceptacji, jednak jego brak nie może automatycznie prowadzić do przyjęcia, że faktura dokumentuje zdarzenie, które nie miało miejsca.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że materiał dowodowy złożony do akt niniejszego postępowania uzupełniony został rzeczowym i logicznym przesłuchaniem reprezentanta powódki, a pozwana na uzasadnienie okoliczności przytoczonych w treści sprzeciwu nie przedstawiła żadnych twierdzeń i dowodów, Sąd stwierdził, że powódka wykazała w sposób niebudzący wątpliwości fakt istnienia roszczenia w dochodzonej pozwem wysokości.

Reasumując dotychczasowe ustalenia – w braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych - powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Sąd orzekł o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 488 § 1 k.c. w zw. z art. 535 k.c.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów oraz przesłuchaniu reprezentanta powódki R. N., co do wiarygodności których Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 155 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2 400 zł zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. – wedle stanu prawnego obowiązującego na dzień wszczęcia niniejszego postępowania) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.